

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera (*coordinadora*
www.eltemps.cat) i Lluís Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Ana
Vanessa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Álvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscow*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlin*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Corticans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar
Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon,
Lluc Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi
Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Mireia Menal, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer,
José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play
i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanessa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

PP, en essència

Tret d'un error monumental i generalitzat a la totalitat de les enquestes, el PP és a tocar d'una majoria més que absoluta. El cara a cara de la setmana passada no va servir per a capgirar la tendència, i tot indica que Mariano Rajoy viu les últimes hores fora del palau de La Moncloa amb més confiança que qualsevol dels seus antecessors. Encara més, l'actitud d'Alfredo Pérez Rubalcaba és més la d'un futur cap de l'oposició que pretén afermar-se dins el partit, que no pas la d'un competidor seriós en la cursa per la presidència del govern espanyol.

Mariano Rajoy, per tant, serà el pròxim president espanyol. El segon del PP, després de José María Aznar. I aquí és on, ara com ara, costa d'establir quina pot ser l'actitud del govern de Rajoy una vegada hagi pres possessió de les regnes de l'estat. Aznar va tenir dues etapes clarament diferenciades que es corresponen amb una majoria relativa, primer, i una d'absoluta durant la segona legislatura. El primer Aznar va ser el del pacte del Majestic, el de la utilització de l'article 150.2 de la Constitució del 78 per a convertir els Mossos d'Esquadra en una veritable policia nacional, tot plegat amb la col·laboració habitual del PNB i, sobretot, de CiU.

Però el segon Aznar, ja amb majoria absoluta, va resultar letal per als interessos de CiU i per a Jordi Pujol. Va ser una legislatura en què el govern de Madrid va actuar de manera agressiva, bo i exhibint un nacionalisme espanyol del tot exclouent. A la llarga, aquesta actitud de José María Aznar i el PP va resultar nefasta per als interessos electorals de CiU, que va patir una important sagnia de vots per part d'amplis sectors del catalanisme popular que no s'hi van veure representats.

Aznar va plegar, però darrere seu va deixar una entitat, la FAES, que d'aleshores ençà és el nucli teòric que genera els documents de reflexió que després passen a formar part de la doctrina del PP. La FAES és una arma potent que, sovint, ha actuat com a contrapoder d'un Mariano Rajoy moltes vegades considerat massa tou per amplis sectors del seu partit. Així doncs, caldrà veure quin és el PP que s'instal·la a la Moncloa. El sector dur, com es correspondria amb una majoria absoluta, o l'ala més dialogant que, en teoria, seria encapçalada per Mariano Rajoy.

En definitiva, la incògnita és si les receptes de la FAES trobaran una sortida política a través del govern espanyol o si, per contra, la mateixa presència/presidència de Mariano Rajoy farà evolucionar el partit fins a posicions raonables que li permetin de restablir els vincles polítics amb PNB i CiU. La solució és a les mans del PP.

Als nostres lectors

No deixa de ser una novetat que la dreta espanyola disposi d'un *think tank* com la FAES. En certa manera, és una circumstància positiva, mirat amb perspectiva històrica. Dit això, les receptes de la FAES no són anodines, ni de bon tros: des d'un punt de vista econòmic, ratllen el liberalisme més extrem i, en l'aspecte territorial, exigeixen una recentralització urgent de l'estat i una nacionalització de les excepcions basca i catalana. Fins a quin punt el futur govern de Mariano Rajoy seguirà, o no, els consells del seu àmbit ideològic és, encara, una incògnita. Però, per si de cas, aquesta setmana us oferim un dossier exhaustiu sobre la FAES:

l'origen i l'estructura i, sobretot, les receptes que oferiran a Mariano Rajoy un cop conquerida la Moncloa.

Salvador Cot